

Arrest

nr. 90 682 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2011 en heeft zich op 23 december 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 april 2012 en 11 juni 2012.

1.3. Op 18 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiïet van Arabische origine. U bent in 1972 geboren in Bagdad en heeft er ook steeds gewoond. U bent gehuwd en heeft één dochter. U maakte in Bagdad de middelbare school af en studeerde vervolgens aan de technische hogeschool.

Na uw studies in 1992 ging u aan de slag als autohandelaar, u deed dit tot ongeveer 2005. U ging regelmatig auto's kopen in Jordanië en verkocht die vervolgens in Irak. U deed dit tot ongeveer 2006. Omwille van het sektarisch geweld in Irak vertrok u toen naar Syrië waar u bleef tot 2008. U dacht dat de situatie verbeterd was en keerde terug naar Bagdad. Bij uw terugkeer naar Irak begon u te werken als taxichauffeur met een minibus. Uw klanten bestonden voornamelijk uit sjiïetische pelgrims die u naar de sjiïetische heiligdommen binnen Irak voerde. U deed dit werk tot 5 november 2011.

Op die dag vond u een dreigbrief van Al Qaeda in uw garage. In die brief stond te lezen dat u Bagdad moest verlaten en dat u moest stoppen om samen te werken met het Mehdi leger, indien u dit niet deed zou u vermoord worden. U had echter nooit samengewerkt met het Mehdi leger en u heeft geen idee waarom Al Qaeda dit beweerde. Daags nadien ging u klacht indienen op het politiebureau van Al Amel. De agent noteerde uw klacht en stuurde uw verklaring door naar de onderzoeksrechter. De agent vertelde u dat ze dagelijks dergelijke brieven zagen en dat u zich best niet al teveel zorgen maakte. U besloot toch om te stoppen met pelgrims te vervoeren en u ging opnieuw wagens gaan verkopen.

Tien dagen nadat u de brief gevonden had, op 15 november 2011 ging u rond 20u 's avonds brood en sigaretten halen. U werd benaderd door een wagen met drie inzittenden. Twee van hen stapten uit en dwongen u, met een wapen, om in de wagen te stappen. U werd ook geblinddoekt. Uw ontvoerders namen u mee naar, wat later een wapendepot bleek te zijn in Abu Ghraib, net buiten Bagdad. U werd daar opgesloten en er werd u verteld dat de baas van de groep, de Emir, over uw lot zou beslissen. U smeekte uw ontvoerders om u te laten gaan en u bood hen geld aan maar niets kon baten. De Emir zou daags nadien komen en over uw lot beslissen.

Slechts enkele uren na uw ontvoering hoorde u geroep en klonken er geweerschoten. De plaats waar u zat werd belegerd door het Iraaks leger. De terroristen werden overmeesterd en u werd bevrijd. De aanval van het leger had niets met uw ontvoering te maken maar met de wapens die daar verborgen werden. Er werd u gezegd dat u heel veel geluk gehad hebt, dat u anders dood had kunnen zijn. U werd meegenomen naar het politiebureau en overhandigd aan iemand van de inlichtingendienst die u allerlei vragen stelde over de ontvoering. Aan de hand van de aangifte van uw ontvoering die uw vader had gedaan op de avond van uw ontvoering wist de politie dat u geen terrorist was en werd u naar huis gebracht. Eenmaal thuis besloot u onmiddellijk om ergens anders te gaan wonen. U verhuisde naar de Al Saydiyah wijk en u bracht uw vrouw naar haar ouders. U voelde zich niet veilig en besloot Irak te verlaten.

Op 10 december 2011 verliet u uiteindelijk Irak en vertrok u naar België. U kwam hier aan op 22 december 2011 en vroeg daags nadien asiel aan.

Na uw vertrek uit Irak werd uw familie onder druk gezet om hun huis te verlaten en werd het huis in brand gestoken. Uw familie werd ook opgebeld door de terroristen en er werd gezegd dat u moest terugkomen omdat u gezocht werd door hun leider.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs van 24 juli 2002, uw identiteitskaart van 27 maart 2011, uw woonstkaart van 26 februari 2011, een dreigbrief van 5 november 2011, een aangifte van bedreiging aan de politie van Al Amel van 6 november 2011, een aangifte van uw ontvoering bij de politie van Al Amel van 15 november 2011, een badge om het heiligdom in Karballah te mogen betreden van 30 september 2010, een toegangsbadge tot een garage in Al Karkh Zuid, uw diploma hoger onderwijs, 3 foto's van een uitgebrand huis, een inschrijving van uw huis bij het kadaster van Bagdad, een attest van inschrijving van dienstwagen van 29 september 2009 en tenslotte ook nog uw Iraakes paspoort.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Irak verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kunnen we meegeven dat sjiïetische pelgrims en bijgevolg ook zij die pelgrims vervoeren regelmatig het slachtoffer waren en ook nog steeds zijn van blind sektarisch geweld in Irak. Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat deze aanslagen, meestal het werk van soennietische extremistische groeperingen, erop gericht zijn terreur te zaaien onder de sjiïetische bevolking en de

sektarische spanningen tussen sjiieten en soennieten verder op de spits te drijven. De aard van het geweld dat gebruikt wordt bij dergelijke aanslagen ondersteunt dit. Bermbommen, kleeftbommen en andere middelen die ertoe dienen een zo groot mogelijk aantal slachtoffers te maken en zoveel mogelijk terreur te zaaien zijn de middelen die stevast gebruikt worden tegen pelgrims. Conclusie is dat dit soort van geweld steeds gericht is tegen sjiieten, als groep in het algemeen. A contrario is het dan ook weinig realistisch dat dezelfde soennietische terroristische groeperingen energie zouden stoppen in het opzetten van een zoektocht naar en vervolgen van individuele chauffeurs die soms pelgrims vervoeren naar sjiietische heiligdommen terwijl andere, hierboven beschreven, middelen eenvoudiger zijn in het bereiken van hun doel.

Voor u persoonlijk zijn de feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw ontvoering, de basis voor uw persoonlijke vervolging, weinig plausibel te noemen. Het document dat u voorlegt ter staving van het feit dat u persoonlijk gevisieerd werd, namelijk een kopie van de dreigbrief die u ontvangen heeft, bevat naast het feit dat aan een kopie op zich al niet veel bewijswaarde kan worden toegedicht ook nog een aantal eigenaardigheden. Zo is er in het document sprake van een "laatste waarschuwing" (CGVS 2 april 2012, p. 10) terwijl u zelf verklaarde nooit eerder rechtstreeks te zijn bedreigd geweest voordat u de dreigbrief kreeg. Het feit dat op een dag één van uw passagiers u vertelde dat er veel chauffeurs op de lijn Kerballah – Bagdad vermoord werden kan evenmin als een bedreiging aanzien worden (CGVS 2 april 2012, p. 11). Daarnaast wordt u in de dreigbrief ook beschuldigd van samenwerking met sjiieten hetgeen nogal een vreemde beschuldiging is aangezien u namelijk zelf sjiiet bent. Anderzijds wordt u in datzelfde document ook beschuldigd van samenwerking met het Mehdi leger (CGVS 2 april 2012, pp. 10 – 11) hoewel u verklaart niemand te kennen van het Mehdi leger (CGVS 2 april 2012, p. 5) en hoogstens misschien ooit iemand van hen vervoerd te hebben zonder het te weten (CGVS 2 april 2012, p. 11), hetgeen niet als samenwerking kan aanzien worden. Het document stemt met andere woorden geenszins overeen met de door u afgelegde verklaringen, het lijkt eerder opgesteld om een volledig ander verhaal te staven. Wat de processen verbaal van de aangiftes bij de politie van uw dreigbrief als uw ontvoering betreft dient gesteld te worden dat het hier loutere kopies betreft die op eenvoudige wijze na te maken vallen. Daarnaast zijn de verklaringen die werden afgelegd voor de politie toch wel heel erg beknopt voor een proces-verbaal en is het ook eerder vreemd dat een document waarop staat dat het zal verwezen worden naar de onderzoeksrechter ondertekend is door de onderzoeksrechter (CGVS 2 april 2012, pp. 11 – 12). Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling. Bovenstaande documenten zouden enkel aanvaard kunnen worden als begin van bewijs indien deze ondersteund werden door plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in uw geval niet zo is.

Zo is het vooreerst al weinig plausibel dat een eenvoudige taxichauffeur als u, die ook wel pelgrims vervoerde naar Kerballah, zou opgespoord en ontvoerd worden in opdracht van de lokale leider van Al Qaeda, de Emir. Uit uw verklaringen over de gesprekken die u had met uw ontvoerders bleek overigens heel duidelijk dat u persoonlijk door de Emir gezocht werd en dat enkel hij over uw lot zou beslissen (CGVS 2 april 2012, pp. 14 – 16). Uw verklaring dat u door de Emir gezocht werd omdat u misschien uw wagen steeds controleerde op explosieven en uw klanten fouilleerde (CGVS 2 april 2012, p. 17) en het hen aldus moeilijk maakte een aanslag op uw wagen te plegen lijkt evenmin aannemelijk. Het is immers normaal dat iemand met een dergelijk risicovolle job zijn passagiers controleert. Indien Al Qaeda u werkelijk uit de weg wou ruimen dan zou dit enkel zijn omdat u een sjiietische pelgrim bent en dan lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij energie zouden steken in het u persoonlijk opsporen en ontvoeren maar is het eerder waarschijnlijk dat zij een aanslag zouden plegen met kleeftbommen of indien dit niet lukt omdat u uw wagen te goed controleert, met bermbommen. Zo zouden ze niet enkel u treffen maar nog veel meer sjiieten en zo zouden ze op een veel eenvoudigere, efficiëntere en veel minder arbeidsintensieve manier terreur kunnen zaaien. U heeft aldus niet aannemelijk weten te maken persoonlijk gevisieerd te worden. Indien u echter vreest om ten gevolge van uw werkzaamheden als chauffeur een verhoogd risico te lopen op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, dan nog staat het u vrij om een ander beroep te kiezen die aan minder risico is blootgesteld.

Ook uw ontvoering lijkt in het licht van het voorgaande weinig plausibel. Uw ontvoerders en bewakers zouden u zelf nooit gezegd hebben waarom u ontvoerd werd of waarvan u beschuldigd werd door de Emir hetgeen op zich ook al vreemd is. Er werd ook nooit losgeld gevraagd (CGVS 11 juni 2012, p. 10). Daarnaast komt ook en vooral de daaropvolgende bevrijding door het Iraakse leger weinig plausibel over. Zo is het nogal onwaarschijnlijk dat u reeds enkele uren na uw ontvoering bevrijd werd door het Iraakse leger die geheel toevallig, net op dat moment het huis kwam controleren waarin u werd gevangen gehouden (CGVS 2 april 2012, pp. 15 -16). Verder is het ook eerder onwaarschijnlijk dat leger een huis waarover ze een tip gekregen hadden dat het dienst deed als wapen- en munitiedepot met zware raketten zouden bestoken (CGVS 2 april 2012, p. 15). Toen de politie na uw bevrijding de

reden vroeg van uw ontvoering gaf u aan dat uw werk als chauffeur voor pelgrims hieraan aan de grondslag zou liggen en dat u ondanks dat u gedaan had wat ze vroegen, namelijk stoppen met uw werk, toch ontvoerd werd (CGVS 2 april 2012, p. 15). Dit in tegenstelling tot de dreigbrief die u gekregen had en waarin stond dat u uw samenwerking met het Mehdi leger moest stopzetten en Bagdad moest verlaten (CGVS 2 april 2012, pp. 10 - 11). Het is ook eerder bevreemdend dat u geen enkel document weet voor te leggen betreffende uw bevrijding. U werd nochtans uitgebreid ondervraagd door de politie (CGVS april 2012, pp. 15 – 16). Het enige document dat u wel neerlegt, namelijk het proces verbaal van de klacht die uw vader was gaan indienen tegen de ontvoerders betreft een loutere kopie die op eenvoudige wijze na te maken valt. En die zoals eerder reeds gesteld gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn (cf. supra).

Ook het feit dat uw vader en vrouw nog gecontacteerd werden door Al Qaeda, na uw vlucht naar België lijkt weinig aannemelijk. Zo zouden zij van sim kaart en telefoonnummer veranderd zijn nadat ze gebeld werden maar toch zou volgens uw eerste verklaringen Al Qaeda op onverklaarbare wijze aan hun nieuwe nummers geraakt zijn (CGVS 2 april 2012, p.6). Later tijdens het eerste interview verklaarde u nog dat ze sinds dat ze van simkaart veranderd waren geen dreigtelefoons meer gekregen hadden (CGVS 2 april 2012, p. 17). Tijdens het tweede interview op het CGVS verklaarde u dan dat ze wel nog gecontacteerd werden door Al Qaeda en legde u ook uit hoe het kwam dat Al Qaeda aan hun telefoonnummers kwam (CGVS 11 juni 2012, p. 5). Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS dat er mensen bij u familie waren geweest die naar u op zoek waren (CGVS, 2 april 2012, p. 6) terwijl u tijdens uw tweede interview duidelijk vermeldde dat zij buiten via de telefoon, nooit op een andere manier benaderd werden (CGVS 11 juni 2012, p. 5). Deze vage en incoherente verklaringen over dergelijke cruciale elementen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Los daarvan lijkt het, zoals eerder reeds uitvoerig gesteld, niet aannemelijk dat Al Qaeda dergelijke inspanningen zou leveren om u, als taxichauffeur en voor hen volstrekt ongevaarlijk persoon, op te sporen en te vervolgen. Uw verklaring als zouden ze u nu beschuldigen van de dood van hun vier kompanen die u bewaakten houdt evenmin steek (CGVS 11 juni 2012, p. 11). U verklaart zelf dat u werd bevrijd door het leger en dat die bewakers werden vermoord door het leger, er is aldus geen enkele geloofwaardige reden om aan te nemen dat Al Qaeda of eenieder u daarvoor verantwoordelijk zou achten.

Al het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat er aan de door u aangebrachte kernelementen uit uw asielrelaas, geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

De overige door u neergelegde stukken doen geen afbreuk aan de hierboven vermelde conclusie. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, paspoort en woonstkaart tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan die niet in vraag worden gesteld. De drie foto's van een uitgebrand huis kunnen eender welk uitgebrand huis voorstellen. De registratie van uw huis bij het kadaster van Bagdad toont enkel dat u eigenaar was van een huis. Uit dit document kan niet opgemaakt worden over welk huis het gaat aangezien er geen adres vermeld wordt. Uw diploma toont enkel aan dat u gestudeerd heeft, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Hetzelfde geldt voor de badges en inschrijvingsbewijzen die u neerlegt. Deze tonen aan dat u als chauffeur werkte en toegang had tot de heiligdommen in Kerballah hetgeen evenmin betwijfeld wordt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder

gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoonde dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 11 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak, "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq*", van 31 mei 2012; mailverkeer met "*Iraq Body Count*"; twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006; een certificaat van het Iraakse leger met betrekking tot de bevrijding van verzoeker na de ontvoering van al Qaeda; en fotokopieën van de internationale reispassen van de ouders en de zus van verzoeker.

Per aangetekend schrijven van 1 augustus 2012 laat verzoeker bijkomend kleurenkopieën geworden van een deel van de reispassen van zijn ouders en zus met daarbij de vertaling.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het weinig realistisch is dat dezelfde soennitische terroristische groeperingen energie zouden stoppen in het opzetten van een zoektocht naar en vervolgen van individuele chauffeurs die soms pelgrims vervoeren naar sjiitische heiligdommen, (ii) de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn ontvoering, de basis voor zijn persoonlijke vervolging, weinig plausibel zijn, zoals wordt toegelicht, (iii) het weinig plausibel is dat een eenvoudige taxichauffeur zou opgespoord en ontvoerd worden in opdracht van de lokale leider van al Qaeda, de Emir, (iv) ook zijn ontvoering weinig plausibel is, (v) het feit dat zijn vader en vrouw nog gecontacteerd werden door al Qaeda, na zijn vlucht naar België, weinig aannemelijk is, (vi) de overige neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de vermelde conclusie, en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat sjiitische pelgrims en bijgevolg ook zij die pelgrims vervoeren regelmatig het slachtoffer worden van blind sektarisch geweld in Irak en dat deze aanslagen meestal het werk zijn van soennitische extremistische groeperingen die terreur zaaien onder de sjiitische bevolking en op die manier de sektarische spanningen tussen soennieten en sjiieten op de spits drijven, wat ook blijkt uit de aard van het geweld. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier

(Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", p. 11) en de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" waar sprake is van "mass-casualty attacks targeting Shi'ite civilians and pilgrims"(p. 25 eigen vertaling: aanslagen met het doel veel slachtoffer te maken en gericht tegen sjitische burgers en pelgrims).

Gelet op het doel dat de soennitische extremistische groeperingen in Irak voor ogen hebben, met name het zaaien van terreur en het opvoeren van het sektarisch geweld, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat dergelijke groeperingen hun energie niet stoppen in het viseren van een individuele chauffeur die soms pelgrims vervoert naar heiligdommen, maar hun toevlucht zoeken tot spectaculaire aanslagen waarbij veel (burger)slachtoffers vallen.

Waar verzoeker stelt dat het er op lijkt dat hij bedreigd werd door een kleine soennitische terreurgroep die zich wilde bewijzen ten overstaan van grotere groepen en zich daarom richt op kleine aanvallen, bvb. individuen, kan hij de Raad niet overtuigen vermits hij zelf stelde dat de dreigbrief afkomstig is van al Qaeda, wat overigens ook blijkt uit de vertaling van de dreigbrief (vertaling tijdens het eerste gehoor CGVS, p. 11), hij uitdrukkelijk stelde dat hij niet het enige slachtoffer was van al Qaeda, en hij, naar zijn zeggen, gevangen werd gehouden op een plaats waar al Qaeda erg actief was (eerste gehoor CGVS, p. 14,15, 16; tweede gehoor, p. 9, 10). Overigens staat zijn argument haaks op zijn beweringen dat al Qaeda ook zijn vader en vrouw nog zou hebben gecontacteerd. Verzoeker heeft geen enkele andere kleine of grote terreurorganisatie vernoemd.

In de mate verzoeker nog betoogt dat terroristen mensen zoals verzoeker uit de weg willen omdat hij nauwlettend passagiers en zijn minibus controleerde op explosieven, merkt de Raad vooreerst op dat gegeven de precare veiligheidstoestand in Irak en het feit dat sjitische pelgrims vaak doelwit zijn van een aanslag, het maar meer dan normaal is dat een chauffeur die pelgrims vervoert de nodige voorzorgen neemt door onder andere zijn auto en de passagiers te controleren. Voorts kan verwezen worden naar de hogervermelde objectieve informatie waaruit blijkt dat de terreurgroeperingen zich bedienen van blind geweld met het doel zoveel mogelijk slachtoffers te maken om het sektarisch geweld op de spits te drijven en zij daar niet alleen explosieven voor gebruiken maar ook kleefbommen en bermbommen. Zoals reeds in de bestreden beslissing gesteld kan derhalve niet worden aangenomen dat al Qaeda in de persoon van de "Emir" zijn energie zou steken om verzoeker persoonlijk op te sporen en te ontvoeren terwijl het hen te doen is om terreur te zaaien en zij derhalve veel eenvoudiger een aanslag zouden kunnen plegen door middel van een kleefbom of een bermbom.

2.7.2. Verzoeker probeert het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot de dreigbrief te ontkrachten met het betoog dat het niet is omdat in de brief staat dat het de laatste waarschuwing is dat er effectief eerdere waarschuwingen geweest zijn, en het best mogelijk is dat de terroristen er de nadruk wilden opleggen dat ze hun waarschuwing niet zouden herhalen en onmiddellijk tot actie zouden overgaan. Verzoeker kan niet overtuigen vermits uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat daarin uitdrukkelijk wordt gesteld "We hebben je al eerder gewaarschuwd om je werk met de geweigerde (verwijst nr Sjieten volgens tolk) en leden van Mehdi leger stop te zetten. Het blijkt voor ons dat je nog steeds vr hun werkt. Daarom hebben we besloten dat je Bagdad moet verlaten en alle steden anders wordt je vermoord" (eigen onderlijning; vertaling dreigbrief eerste gehoor, p. 11). Volgens de dreigbrief werd verzoeker duidelijk eerder gecontacteerd wat niet overeenkomt met zijn verklaringen (gehoor, p. 11). Daarenboven heeft hij de stad Bagdad verlaten - wat zij blijkens de dreigbrief eisten - zodat het niet geloofwaardig is dat deze groepering dan nog zijn vader en echtgenote zouden contacteren.

Waar verzoeker stelt dat de beschuldiging van samenwerking met het Mehdi leger een verwijt is dat alle chauffeurs van de pelgrims krijgen, dient te worden vastgesteld dat hij niet verder komt dan een blote bewering waar bezwaarlijk enig geloof aan gehecht kan worden, temeer verzoeker niet toelicht wat de link zou zijn tussen het Mehdi leger en de individuele chauffeur die pelgrims naar bedevaartsoorden brengt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij reeds met zijn werk gestopt was en ze hem toch nog ontvoerden is de Raad van oordeel, gelet op de inhoud van de voorgelegde dreigbrief, dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niets anders deed dan een klacht neerleggen en zijn werk stoppen terwijl in de brief duidelijk wordt gesteld dat hij Bagdad moest verlaten. Bovendien kan verzoeker ook niet overtuigen wanneer hij tijdens het gehoor stelt dat de politie zei dat hij het dreigement niet te serieus moest nemen (gehoor, p. 12). Deze uitslating staat immers haaks op het feit dat de klacht werd doorgestuurd naar de onderzoeksrechter die informatie zou onderzoeken (gehoor, p. 11).

Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden relaas.

2.7.3. Wat de ontvoering betreft stelt de Raad voorts vast dat het relaas zoals verzoeker het schetst niet geloofwaardig is. Zo verhaalt verzoeker dat één van de daders uitstapte, zijn handen vastbond, en zijn ogen en mond dicht “bond” (gehoor, p. 13) en hem daarna in de koffer stopte. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een ontvoering op een snelle en efficiënte manier gebeurt teneinde te voorkomen dat de actie mislukt of dat derden in de mogelijkheid zijn de nummerplaat op te nemen. Het is dan ook niet aannemelijk dat één van de daders de moeite en vooral het risico zou nemen om de handen te binden en de ogen en mond dicht te plakken vermits verzoeker toch in de koffer werd gestoken. De wijze waarop verzoeker de ontvoering voorstelt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarenboven is het ook weinig aannemelijk dat het leger een wapen- en munitiedepot zou bestoken met zware raketten zoals verzoeker het voorstelt (gehoor, p. 15). Dat er effectief moet geschoten worden wanneer het leger terroristen inreket, zoals verzoeker het stelt in zijn verzoekschrift, is aanvaardbaar en logisch, doch het is niet aannemelijk dat zij een munitiedepot zou bestoken met raketten, tenzij ze het gebouw wil opblazen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker de nodige bescherming kreeg van de Iraakse autoriteiten aangezien hij bevrijd werd door het Iraakse leger waarbij de ontvoerders werden gearresteerd/gedood (gehoor p.15), zodat het niet te begrijpen valt waarom verzoeker zowaar onmiddellijk zijn huis verliet omdat “*het (...) nog steeds gevaarlijk is voor mij*” (gehoor, p. 15) en besloot om het land te verlaten.

2.7.4. Wat de telefonische bedreigingen van al Qaeda betreffen aan het adres van zijn familie is de Raad van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat al Qaeda de moeite zal nemen om verzoekers familie op te bellen met de mededeling dat ze verzoeker zullen vierendelen wanneer ze hem in handen zullen krijgen (gehoor, p. 15). Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen op dit punt aflegde die niet verklaard worden met het verweer dat het twee minimale tegenstrijdigheden zijn, aangezien kan aangenomen worden dat verzoeker met zekerheid weet of de terroristen zijn familie telefonisch bedreigden dan wel persoonlijk.

2.7.5. In de mate verzoeker er nog op wijst dat zijn ouders en zus Irak ontvlucht zijn naar Syrië op 3 juli 2012 is de Raad van oordeel dat hun vertrek naar Syrië geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen waaruit dient afgeleid te worden dat verzoeker zijn relaas en de beweerde ontvoering niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.7.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kan geen enkel objectieve bewijswaarde worden toegekend aan de neergelegde klachten, de dreigbrief en het attest dat hij werd bevrijd door het leger. Tot slot benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten, met name de twee processen-verbaal, een dreigbrief, en een attest waaruit zou moeten blijken dat hij door het leger werd bevrijd, slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.8. In de mate verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt onder punt 3) van het feit dat hij als informant werkte en meermaals het slachtoffer werd van bedreigingen, en hij en zijn broer ontvoerd werden, hij door een religieuze rechtbank ter dood werd veroordeel en zijn keel werd overgesneden en op een vuilnisbelt voor dood achtergelaten, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het gehoor geen melding heeft gemaakt van deze voorgehouden feiten.

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van

willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) *"Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"*" van 5 januari 2012) en de aan de nota nieuwe SRB van 16 juli 2012 waarin rekening wordt gehouden met *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *"Strategy for the Iraq Situation van januari 2007"* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf*

Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoeek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM,

daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS